

РЕШЕНИЕ

№ 38326

гр. София, 05.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7224** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от А. кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Л. М., срещу Отказ рег. № 31600015517 от 07.04.2026 г. на директора на ОДМВР П. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл.24в, ал.13 от ДЧРБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят поддържа, че не е подал заявление за продължаване на срока на пребиваването му поради независещи от него причини – подадено заявление за издаване на нов национален паспорт в И., получаването на което се забавило поради войната в Близкия И.. Твърди, че е оттеглил подаденото заявление, поради което административният орган е следвало да прекрати производството, а не да издава отказ. Визира нарушения на чл.34, ал.1 и ал.3 и на чл.35 от АПК. Навежда подробни доводи за нарушение на чл.6 от АПК, във връзка с чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ. Допълнителни съображения за незаконосъобразност на отказа са изложени в писмено становище от 24.09.2026 г. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени заповедта и да присъди разноски.

Ответникът директор на ОДМВР П. оспорва жалбата в писмени становища от 05.06.2026 г., 03.07.2026 г. и 15.09.2026 г., чрез юрк. П. Б.-Ф.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че чуждият гражданин е подал заявление рег.№ 268 от 12.03.2026 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване на основание чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ.

Към заявлението са приложени: документ за регистрация като лице, търсещо работа в Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“ с изх. № 60-04-11 -3722 от 26.02.2026 г., копие на диплома за висше образование с регистрационен №006728 от 09.12.2025 г. и последен протокол от Държавна изпитна комисия с №4731 от 20.11.2025г.

Приложена е служебна бележка изх. № 60-04-11-3722 от 26.02.2026 г. на Дирекция „Бюро по труда“ П., че Н. С., ЛНЧ [ЕГН], е регистриран като търсещо работа лице на 19.01.2026 г.

След изискана в хода на административното производство допълнителна справка от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ е получена информация, че индийският гражданин е назначен като „болногледач“ в „МБАЛ Шумен“ АД на 01.03.2026 г., който трудов договор към датата на подаване на заявлението до ОДМВР П. е бил действащ според справка от НАП.

Със заявление вх. № 316000-15504 от 07.04.2026 г. до директора на ОДМВР П. Н. С., ЛНЧ [ЕГН], е оттеглил подаденото от него заявление рег.№ 268 от 12.03.2026 г. с оглед намерението си да подаде такова до ОДМВР Шумен. Приложил е договор за наем от 02.04.2026 г. за адрес в [населено място], [улица], ет.4, ап.10, както и трудов договор № 19 от 24.02.2026 г. с МБАЛ Шумен за назначаване на длъжност „болногледач“, считано от 01.03.2026 г.

Към жалбата до съда са приложени Заповед № 47 от 30.03.2026 г. на „МБАЛ Шумен“ АД за прекратяване на трудовото правоотношение на индийския гражданин за длъжността „лекар в хирургично отделение“, считано от 01.04.2026 г., и трудов договор № 33 от 08.04.2026 г. с „МБАЛ Шумен“ АД за назначаването му на длъжност „болногледач“, считано от 09.04.2026 г.

Докладна записка рег. № 316р-12598 от 31.03.2026 г. по описа на ОДМВР П. обективира установени факти при извършена допълнителна проверка по постъпилото заявление рег.№ 268/12.03.2026 г. за продължаване срока на пребиваване на индийския гражданин чрез запитване до Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“ с рег. №316000 - 11905/2026 г. Установено е, че N. S. /Н. С./ е регистриран в Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“ като лице, търсещо работа по настоящ адрес в обл. П., общ. П., [населено място] на 19.01.2026 г. На 01.03.2026г. чуждият гражданин е прекратил регистрацията си като лице търсещо работа в Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“ и е започнал работа като болногледач в „МБАЛ Шумен“ АД, като е сключил безсрочен трудов договор, считано от 01.03.2026г.

В документа е изразено становище за неизпълнение на предпоставките по чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ. Изложени са мотиви, че не е спазен 7-дневният срок след завършване на обучението за регистрация в Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“ като лице, търсещо работа. В допълнение, към датата на подаване на заявлението за продължаване на срока на пребиваване на основание чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ в група Миграция ОДМВР П. на 12.03.2026 г. индийският гражданин реално е бил с прекратена регистрация в Агенция по заетостта, като лице търсещо работа и е работил по трудово правоотношение в „МБАД Шумен“ АД като болногледач на безсрочен трудов договор. Формиран е извод, че при подаване на заявлението за продължаване срока на пребиваване на 12.03.2026 г. в група Миграция ОДМВР П. N. S. /Н. С./, не е заявил, че е с прекратена регистрация в Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“ като лице, търсещо работа, предвид сключения от него безсрочен трудов договор и реалното изпълнение на договорните отношения като болногледач, като по този начин той е въвел в заблуждение служителите на група Миграция, представяйки неверни данни, че е лице търсещо работа.

Издаден е оспореният Отказ рег. № 31600015517 от 07.04.2026 г. на директора на ОДМВР П. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на индийския

гражданин. Административният орган е възпроизвел изцяло мотивите на Докладна записка рег. № 316р-12598 от 31.03.2026 г., въз основа на които е формирал извод, че приложените към заявлението и допълнително събрани в административното производство документи не отговарят на изискванията на чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ. От фактическа страна е посочено в отказа, че прекратяването на регистрацията като лице, търсещо работа в Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“, сключването на безсрочен трудов договор и реалното изпълнение на договорните отношения в „МБАЛ Шумен“ АД [населено място], преди подаване на заявление рег. № 268/12.03.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България в група Миграция ОДМВР П., са действия на Н. С. /Н. С./, с които той е представил неверни данни. Тези обстоятелства са квалифицирани като основание по чл.26, ал.1, вр. ал.2 и чл.10, ал. 1, т.23 от ЗЧРБ да се откаже претендираното право.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: В административната преписка не се съдържат доказателства за редовно връчване на оспорения отказ, поради което следва да се приеме, че жалбата по съдебен ред от 02.06.2026 г. до Административен съд Плевен е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съгласно чл.26, ал.12 от АПК индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

В допълнение, установява се от Становище рег. № 316р-16192 от 29.04.2026 г. на директора на ОДМВР П. до главния секретар на МВР, че жалбата по административен ред е подадена на 27.04.2026 г., при твърдения на ответника в становище от 15.09.2026 г., че отказът е съобщен по реда на чл.18а, ал.10 от АПК на 23.04.2026 г. Горестоящият орган се е произнесъл на 01.06.2026 г., а жалбата до Административен съд Плевен е подадена на 02.06.2026 г., което обуславя срочността на подаването ѝ в срока по чл.149, ал.3 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен административен орган по чл.23, ал.7 от ЗЧРБ – директор на ОДМВР П.. За доказване компетентността на издателя на акта е представено Удостоверение рег. № 316000-28362 от 29.06.2026 г. по описа на ОДМВР П., според което на 07.04.2026 г. старши комисар Д. Й. Х. е бил временно преназначен на длъжност директор на ОДМВР П..

Актът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК по начин, който не е затруднил правото на защита на лицето да разбере основанията за отказ и да организира защитата си. Противно на твърденията в жалбата, не съществува противоречие между изложените в отказа фактически и правни мотиви. Привръзката с посоченото правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ подробно е разяснена на стр.2 от акта, съответства на посоченото в правната норма „представил неверни данни“ и на даденото фактическо описание на поведението на лицето – прекратяване на регистрацията като лице търсещо работа в Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“, сключване на безсрочен трудов договор и реално изпълнение на договорните отношения в „МБАЛ Шумен“ АД [населено място] преди подаване на заявление рег. № 268/12.03.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България в група Миграция ОДМВР П.. Не е допуснато твърдяното в жалбата отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. Доводите на жалбоподателя за връчване на „непълен и немотивиран“ препис от акта са неотнормирани към неговата законосъобразност, след като правото на жалба е упражнено надлежно и в срок. По идентични съображения са неоснователни и другите съображения на кандидата относно вида на връчвания му документ или за нарушаване на правилата за електронно връчване или за връчване „на табло“.

Не е допуснато твърдяното нарушение на чл.31, ал.2 от АПК поради липса на местна (териториална компетентност). Заявление рег. № 268 от 12.03.2026 г. е подадено до компетентен по смисъла на чл.31, ал.1 от АПК, вр. чл.23 ал.7 от ЗЧРБ, който правилно и обосновано се е произнесъл по него с акт по същество по искането. Разпоредбата касае сезиране на некомпетентен административен орган и не налага, във втората си алинея, поддържаното от жалбоподателя задължение за препращане на „местно компетентен орган“.

Ответникът е представил писмо рег. № 316000-11738 от 18.03.2026 г. по описа на ОДМВР П., изпратено до Н. С., с което същият се уведомява, че срокът за разглеждане на подаденото заявление е удължен с 14 дни. Липсват доказателства за редовно връчване на писмото по някой от способите, уредени в чл.18а от АПК. Независимо от изложеното, в хода на административното производство не са допуснати твърдените нарушения на чл.34, ал.1 и ал.3 и на чл.35 от АПК. Уреденото в разпоредбите на чл.34, ал.1 и ал.3 от АПК право на участие на лицето в административното производство, гарантира установяването на всички факти и обстоятелства от значение за случая по смисъла на чл.35 от АПК, вкл. с оглед на систематичното място на разпоредбите. В конкретния случай, правото на защита на адресата на мярката е гарантирано чрез обжалването ѝ по съдебен ред. В хода на съдебното производство жалбоподателят не ангажира други доказателства, извън вече събраните в хода на административното производство, касателно релевантните по чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ обстоятелства – относно датата на подаване на заявление в Агенцията по заетостта за регистрация като търсещо работа лице (7-дневен срок след приключване на обучението като студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република България) и на подаване на заявление до ОДМВР П. 30 дни преди изтичане на разрешенния срок за пребиваване. Изложеното е указание, че въпреки неуведомяването му за допълнително събраните в хода на административното производство доказателства, с тях са установени съответни на обективната действителност обстоятелства, които не се отричат от засегнатото лице. Нещо повече, пред съда жалбоподателят не само не ангажира доказателства, които оборват установените от директора на ОДМВР П. факти, но и такива относно твърдените в жалбата до съда благоприятни за него обстоятелства – относно снабдяването му с нов национален паспорт (със срок на валидност от 03.03.2026 г. до 02.03.2036 г.). Последното обстоятелство е ирелевантно към приложимото основание по чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ, доколкото уредените в нормата срокове касаят: 1. Приключване на обучението като студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република България (7 дни, считано от 20.11.2025 г.) и 2. Подаване на заявление 30 дни преди изтичане на разрешенния срок за пребиваване до 30.03.2026 г., т.е. до 28.02.2026 г. Още повече, че последният срок е краен, т.е. не е налице пречка за подаване на заявлението и преди изтичането му. Дължим е извод, че в хода на административното производство не е накърнено правото на защита на чуждия гражданин по смисъла на чл.34 от АПК да навежда факти и да ангажира доказателства за установяването им, респ. не е налице нарушение на чл.35 от АПК. Евентуални процесуални нарушения са релевантни единствено ако са съществени, т.е. такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл, каквито данни в процесния случай не се установяват. Правото на защита на индийския гражданин, вкл. чрез запознаване с фактическите и правни основания за отказ, е надлежно гарантирано чрез обжалване на отказа в съда. Още повече, че самата разпоредба на чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ, въз основа на която чуждият гражданин претендира пребиваване, предвижда, че Дирекция "Миграция" или отдел/сектор/група "Миграция" при ОДМВР служебно проверяват дали чужденецът в срок до 7 работни дни след приключване на обучението си във висшето училище е подал заявление в Агенцията по заетостта за регистрация като търсещо работа лице съгласно

Закона за насърчаване на заетостта. С други думи, кандидатствайки на визираното основание, индийският гражданин е наясно със законовите правомощия на административния орган по извършването на служебни проверки по подаденото заявление.

В административната преписка е съдържа изготвено до Н. С. писмо с рег. № 316000-14000 от 31.03.2026 г. по описа на ОДМВР П., с което същият се уведомява, че е открита процедура за издаване на отказ за продължаване на срока за пребиваване на основание чл.26, ал.1 и ал.2 от ЗЧРБ. Писмото е връчено редовно на адв. Л. М. на 06.04.2026 г. (гърба на л.67 от адм. д. № 452/2026 г. на АС Плевен). Дължим е извод, че заявителят е уведомен за началото на административното производство по издаване на неблагоприятен за него акт, респ. е имал възможност да представи по повод на връченото му уведомление доказателства за наличието на предпоставките по чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ. Вместо това, лицето е подало заявление вх. № 316000-15504 от 07.04.2026 г. до директора на ОДМВР П., с което се отказва от заявление рег.№ 268 от 12.03.2026 г. с оглед намерението си да подаде такова до ОДМВР Шумен, с приложен трудов договор № 19 от 24.02.2026 г. с МБАЛ Шумен за назначаване на длъжност „болногледач“, считано от 01.03.2026 г. Изложеното потвърждава ясното съзнание на жалбоподателя, че към 12.03.2026 г. пред ОДМВР П. са декларирани неверни обстоятелства.

От друга страна, подаването на заявление от 07.04.2026 г. за оттегляне на това от 12.03.2026 г. е шиканиране с процесуални права, доколкото на 06.03.2026 г. адв. Л. М. е бил наясно за образуваното административно производство за постановяване на отказ. Въз основа на подобна злоупотреба с процесуални права лицето не може да претендира за извършено от органа процесуално нарушение поради непрекътвяване на административното производство.

По изложените съображения съдът приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Изложеното определя спора като материалноправен – по приложението на основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Н. С. е подал заявление по чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ – като чужденец, който вече е получил разрешение за продължително пребиваване в Република България, но след приключване на обучението му като студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република България, кандидатства за разрешение за продължително пребиваване за срок до 9 месеца. Предпоставките за получаване на разрешението са две:

1. В срок до 7 работни дни след приключване на обучението си във висшето училище, чуждият гражданин да подаде заявление в Агенцията по заетостта за регистрация като търсещо работа лице съгласно Закона за насърчаване на заетостта.

2. Заявлението до ОДМВР да е подадено в срок най-малко от 30 дни преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване, т.е. преди 30.03.2026 г. или най-късно до 28.02.2026 г.

В настоящия случай тези два срока безспорно не са спазени. Протоколът от последния положен държавен изпит е от 20.11.2025 г., а дипломата за висше образование – от 09.12.2025 г. Най-късният срок, в който лицето е следвало да подаде заявление до Агенция по заетостта е 16.12.2025 г., докато регистрацията в Агенцията по заетостта (АЗ) е месец след това - на 19.01.2026 г. Дипломата е официален документ, поради което са неотнормими доводите на жалбоподателя, че административният орган не е събрал доказателства кога дипломата е връчена на лицето. Обосновано директорът на ОДМВР П. се е доверил на датата на издаване на този документ. В допълнение, в хода на административното производство е извършена служебна проверка на тези обстоятелства, конкретно относно „датата на приключване на обучението на чуждия гражданин“ (л.62), при което отговорът на МУ П. е, „че лицето е положило успешно

последния си държавен изпит на 20.11.2025 г.“.

По силата на пар.1, т.3 от ДР на Закона за насърчаване на заетостта "лице, което търси работа" е всяко лице, което не е отказвало срещи с работодатели, организирани от поделение на Агенцията по заетостта, и самостоятелно е посещавало работодатели за постъпване на работа. От легалното определение е видно, че доводите на жалбоподателя дали длъжността „болногледач“ е „подходяща“ за него и съответства на неговата квалификация, респ. дали е „започнал фактическото ѝ изпълнение“, са неотносими към обективния факт за наличие на действително сключен трудов договор, който изключва статута му на „лице, което търси работа“. Изцяло без връзка с основанието, на което е кандидатствал по чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ, както и с това на отказа по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, са доводите относно наличие на договор за наем и адрес в [населено място]. Респ. неправилно е разбирането на жалбоподателя, че така представените от него доказателства са послужили като основание за отказа.

Най-късният срок, в който чуждият гражданин е следвало да подаде заявление за продължаване на срока на пребиваването му в Република България е 28.02.2025 г., докато заявлението е подадено на 12.03.2026 г. Липсата на подадено заявление до АЗ в срока по чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ правилно и законосъобразно е квалифицирано от административния орган като неизпълнение на предпоставките по визираната норма, която предпоставка органът следва да провери служебно съобразно изричната редакция на чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ.

Независимо, че пропуските в сроковете не са значителни, обективното им пропускане правилно е квалифицирано от административния орган като неизпълнение на предпоставките по чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ. В допълнение към нарушението на визираните в чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ срокове, при служебните проверки от ОДМВР П. обосновано е установено, че при подаване на заявлението от 12.03.2026 г. индийският гражданин е декларирал неверни данни по смисъла на чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ.

Това е така, тъй като към датата на подаване на заявлението до ОДМВР П. на **12.03.2026 г.** същият вече не е бил лице, което търси работа. Към заявлението си от 12.03.2026 г. Н. С. е приложил документ, удостоверяващ регистрация като лице, търсещо работа в Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“ с изх. № 60-04-11-3722 от **26.02.2026 г.**, въпреки наличието на сключен на **24.02.2026 г.** безсрочен трудов договор за длъжността „болногледач“ в „МБАЛ Шумен“ АД. Независимо, че изпълнението на длъжността е считано от 01.03.2026 г., лицето е било наясно с наличието на валидно сключен от него трудов договор. При тези данни, правилен е изводът на административния орган, че към 12.03.2026 г. чуждият гражданин е предоставил неверни данни, като е приложил документ, че е лице, което е регистрирано в Агенция по заетостта и търси работа. Към тази дата Н. С. реално е бил с прекратена регистрация в Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“ като лице, търсещо работа, и *е работил* по трудово правоотношение в „МБАЛ Шумен“ АД като болногледач на безсрочен трудов договор, считано от 01.03.2026 г., както обосновано е посочено в оспорения отказ. Дали договорът от 24.02.2026 г. касае неговата квалификация като дипломиран лекар е без значение, след като към датата на подаване на заявлението от 12.03.2026 г. Н. С. не е „лице, което търси работа“ по смисъла на пар.1, т.3 от ДР на ЗНЗ.

Доказателствата от административната преписка потвърждават мотивите на акта, че към датата на подаване на заявление рег. № 268 от 12.03.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България в група Миграция

ОДМВР П. чуждият гражданин е предоставил неверни данни по смисъла на чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – че е лице, търсещо работа, докато неговата регистрация в АЗ е прекратена, доколкото към 12.03.2026 г. той има валидно сключен и действащ трудов договор с „МБАЛ Шумен“ АД [населено място], които обстоятелства лицето не е посочило в заявлението си. Както вече се посочи, ясното съзнание на Н. С. за декларирането на тези неверни обстоятелства следва и от подаденото заявление вх. № 316000-15504 от 07.04.2026 г. до директора на ОДМВР П. и приложените към него доказателства.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, като не е допуснато отменително основание по чл.146, т.4 от АПК. С аргумент от чл.98, ал.2, изр.2 от АПК, решението на горестоящия административен орган, с което се отхвърля жалба по административен ред, няма самостоятелно значение, а на оспорване пред съда подлежи първоначалният административен акт, поради което доводите на жалбоподателя да допуснати нарушения при постановяване Заповед №81213-879 от 01.06.2026 г. на главния секретар на МВР или липса на мотиви в нея не водят на самостоятелно основание до незаконосъобразност на оспорения отказ.

Съгласно чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона (чл.6, ал.3 от АПК). Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. (чл.6, ал.5 от АПК). Жалбоподателят поддържа, че отказът е несъразмерен с преследваната от чл.24в, ал.13 от ЗЧРБ цел, постановен както в негова лична вреда – да намери професионална реализация в България, така и в противовес на обществения интерес да се задържат в България висококвалифицирани кадри за българската здравна система, която страда от липса на такива. Съгласно чл.4 от ЗЧРБ пребиваващите в страната чужди граждани са длъжни да спазват законите и установения правов ред, както и да бъдат лоялни към българската държава. Подаване на документи до органите за административен контрол на чужденците в РБ с деклариране на неверни данни е несъвместимо със задължението по чл.4 от ЗЧРБ. В случая, липсва законова възможност за налагане на по-лека мярка по смисъла на чл.6, ал.3 от АПК, а представените от индийския гражданин доказателства за множество сключени и прекратени трудови договори с „МБАЛ Шумен“ АД в кратък период от време (за 2 месеца – март и април 2026 г.) бламират твърденията за надделяващ обществен интерес. По изложените съображения и при преценката на баланса между личен и обществен интерес, превес следва да се даде на последния. Не е допуснато самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 от АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 105 евро съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл.37 от Закона за адвокатурата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Л. М., срещу Отказ рег. № 31600015517 от 07.04.2026 г. на директора на ОДМВР П. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Н. С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Л. М., да заплати на Областна дирекция на МВР П. на основание чл.143, ал.3 от АПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 105 евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: